

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 96/02-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť P. G. Inc., a. s., so sídlom B., zastúpenej komerčným právnikom JUDr. P. K., B., vo veci porušenia práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na prerokovanie jej záležitosti spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozhodnutím bývalého Pozemkového úradu v Dolnom Kubíne sp. zn. R 156-1-B/1996 z 23. júla 1996, konaním a rozhodnutím Okresného úradu v Tvrdošíne sp. zn. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 z 27. mája 1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 58/97 z 29. mája 1998 a nečinnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. M-SŽ dov 1/98, za účasti Okresného úradu v Tvrdošíne, Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. G. Inc., a. s., o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2002 doručená sťažnosť P. G. Inc., a. s., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej komerčným právnikom JUDr. P. K., B., ktorou namieta porušenie jej práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na prerokovanie jej záležitosti spravodlivo, verejne a v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) konaním a rozhodnutím bývalého Pozemkového úradu v Dolnom Kubíne sp. zn. R 156-1-B/1996 z 23. júla 1996, konaním a rozhodnutím Okresného úradu v Tvrdošíne sp. zn. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 z 27. mája 1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 S 58/97 z 29. mája 1998, konaním Okresného úradu v Tvrdošíne, odboru katastrálneho, na základe ktorého došlo 14. mája 1999 k zápisu práva k nehnuteľnostiam vedeným na liste vlastníctva č. 78 pre katastrálne územie Suchá Hora nečinnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. M-SŽ dov 1/98.

Sťažovateľka uviedla, že 5. júna 1996 kúpila od Investičnej a rozvojovej banky, a. s., Bratislava na podnikateľské účely nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Suchá Hora. Po uzavretí kúpnej zmluvy vyšlo najavo, že „... o parcely – pozemky tvoriace ložisko rašeliny, sa prihlásil pôvodný vlastnícky právny subjekt, tzv. Združenie urbáru obce Suchá Hora (Združenie bývalých vlastníkov), ktorí si uplatnili svoj nárok v reštitúcii podľa zákona 229/91 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k pôde [§ 6 ods. 1 pís. m) tohto zákona]. Dôvodom k prinavráteniu majetku pôvodným vlastníkom mal byť fakt, že tieto pozemky štát vyvlastnil v roku 1956 a že doteraz neslúžili účelu vyvlastnenia...“.

Ďalej sťažovateľka chronologicky popisuje sled udalostí, ktoré napokon viedli k tomu, že „... Okresný úrad Tvrdošín v rozpore so zákonom a rozsudkom Krajského súdu

v Banskej Bystrici rozhodol rozhodnutím č. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 z 27. mája 1997 v náš neprospech a priznal napriek jasnému príkazu Krajského súdu v Banskej Bystrici vlastníctvo k pozemkom, na ktorých leží ložisko rašeliny v katastrálnom území Suchá Hora Pozemkovému spoločenstvu Urbár Suchá Hora“. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu rozsudkom sp. zn. 10 S 58/97 z 29. mája 1998 tak, že ho v celom rozsahu potvrdil.

Na podnet sťažovateľky podal proti označenému rozsudku krajského súdu 23. novembra 1998 najvyššiemu súdu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Najvyšší súd rozhodol o tomto mimoriadnom dovolaní rozsudkom sp. zn. M-SŽ dov 1/98 z 13. decembra 2000 tak, že zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 S 58/1997 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Uznesením sp. zn. Ns SŽ 14/02 z 26. júna 2002 rozhodol najvyšší súd, že sudcovia Krajského súdu v Žiline sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci a zároveň ju prikázal na konanie Krajskému súdu v Košiciach, kde sa vec vedie pod sp. zn. 1 S 135/02. Uvedený súd neurobil zatiaľ vo veci pre krátkosť času žiaden úkon.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že „*Po doručení rozsudku Krajského súdu v Žiline v júni 1998, katastrálny úrad OÚ Tvrdošín zapísal vlastníctvo k dotknutým pozemkom v prospech Urbáru Suchá Hora (oprávnená osoba). Počas celého obdobia od 23. 07. 1996 až do súčasnej doby, nám je zo strany správnych orgánov, polície a súdu (jeho nečinnosťou) bránené v riadnej obchodnej činnosti, hoci sme mali rad zmluvných obchodných záväzkov so zahraničnými odberateľmi, čím nám vznikla škoda na ušlom zisku vypočítaná k 30. 10. 2002 v sume 18 039 959 515,- Sk (slovom: Osemnásťmiliárdtridsaťdeväťmiliónovdeväťstopäťdesiatdeväťtisícpäťstopätnásť slovenských korún). K uvedenej sume treba prirátať úrok z nesplatennej zmeny Poštovej banke, a. s., Bratislava v sume 76 103 564,- Sk (slovom: Sedemdesiatšesťmiliónovjednotritisícpäťstošesťdesiatštyri slovenských korún)“.*

V závere časti opisujúcej skutkové okolnosti prípadu sťažovateľka poznamenáva, že *«Katastrálny úrad pri OÚ Tvrdošín odmieta vykonať záznam, ktorým by vec vrátil do vlastníckych vzťahov pred 27. 05. 1998 (pred rozsudkom Krajského súdu Žilina, ktorý bol Najvyšším súdom Slovenskej republiky dňa 13. 12. 2000 zrušený) a tak nemáme možnosť chrániť naše vlastnícke práva. Vo veci sme podali dňa 29. 11 1999 žalobu „Návrh na určenie vlastníckeho práva a prísl.“, ale Okresný súd Čadca v konaní č. 11 C 709/00 doteraz neurobil žiaden kvalifikovaný úkon a o veci nerozhodol».*

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka podrobne rozvádza, v čom vidí porušenie svojich označených práv, a poukazuje na spojitosť medzi namietaným porušením jej práv a vecnými námietkami obsiahnutými v jej sťažnosti.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že:

«1. Konanie OÚ Tvrdošín č. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 a rozhodnutie vydané v tejto veci dňa 27. 05. 1997 o priznaní reštitúcie neoprávneným vlastníkom Pozemkového spoločenstva Urbár Suchá Hora, spojený s rozsudkom Krajského súdu Žilina č. 10 S 58/97 zo dňa 29. 05. 1988 o potvrdení rozhodnutia správneho orgánu je v rozpore s čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ľudských právach. Ústavný súd Slovenskej republiky ich preto zrušuje.

2. Konanie OÚ Tvrdošín, katastrálny odbor, ktorým označil titul nadobudnutia: „Rozhodnutie o vyvlastnení ONV č. 262/53 – Tr.-14/71, Hospodárska zmluva č. 150/90 zo dňa 12. 10. 1990-16/92, Potvrdenie o predaji prevádzkovej jednotky zo dňa 24. 04. 1992-27/92“, ktorým došlo k zápisu vlastníckych vzťahov na LV č. 78 dňa 14. 05. 1999, je v rozpore s čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 Dohovoru o ľudských právach. Ústavný súd Slovenskej republiky ho zrušuje, pričom ukladá OÚ Tvrdošín zabezpečiť ochranu vlastníckeho práva vlastníkom dotknutých pozemkov na LV č. 78 záznamom v prospech spoločnosti P. G. Inc., a. s., B.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojou nečinnosťou od 24. 11. 1998 do 13. 12. 2000 porušil práva P. G. Inc., a. s. podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a spôsobil mu veľkú majetkovú ujmu.

4. Slovenská republika a jej orgány OÚ Dolný Kubín, konaním č. R 156-1-B/1996 zo dňa 23. 07. 1996 a OÚ Tvrdošín, konaním č. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 zo dňa 27. 05. 1997, rovnako Krajský súd Žilina č. 10 S 58/97 zo dňa 29. 05. 1998 a Najvyšší súd Slovenskej republiky č. M-sž dov. 1/98 zo dňa 13. 12. 2000 v konaniach porušili čl. 6 a 13 Dohovoru o ľudských právach. Podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru, spôsobili ujmu na ušlom zisku spoločnosti P. G. Inc., a. s. v sume 18 039 959 515,- Sk. (slovom: Osemnásťmiliárdtridsaťdeväťmiliónovdeväťstopäťdesiatdeväťtisícpäťstopäťdesiatštyri slovenských korún). K uvedenej sume treba prirátat' aj úrok z nesplatenej zmenky Poštovej banky a. s. Bratislava v sume 76 103 564,- Sk (slovom: Sedemdesiatšesťmiliónovjednostotritisícpäťstošesťdesiatštyri slovenských korún), ktorú si ako finančné zadostučinenie žiadame uhradiť do 30 dní od doručenia tohto nálezu. »

Dodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti vyvodzuje sťažovateľka v doplňujúcom podaní k sťažnosti doručenom ústavnému súdu na jeho výzvu 28. novembra 2002 s poukazom na to, «že lehota začal plynúť dňom, kedy nám Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu oznámil, že pre konanie vo veci pred týmto orgánom máme konať cestou Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa čl. 127 – list zo dňa 8. augusta 2002 možno považovať za „upovedomenie o inom zásahu“, pričom lehota začala plynúť dňom, kedy sme sa o tomto upovedomení dozvedeli».

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika

ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone (medzi ktoré posudzovaný prípad nepatrí).

1. V bode 1 petitu sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil, že: *„Konanie OÚ Tvrdošín č. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 a rozhodnutie vydané v tejto veci dňa 27. 05. 1997 o priznaní reštitúcie neoprávneným vlastníkom Pozemkového spoločenstva Urbár Suchá Hora, spojený s rozsudkom Krajského sudu Žilina č. 10 S 58/97 zo dňa 29. 05. 1988 o potvrdení rozhodnutia správneho orgánu je v rozpore s čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ľudských právach. Ústavný súd Slovenskej republiky ich preto zrušuje.“*

a) Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti zohľadnil skutočnosť, že proti uvedenému rozsudku krajského súdu, ktorým bolo potvrdené označené rozhodnutie Okresného úradu v Tvrdošíne, podal na základe podnetu sťažovateľky

23. novembra 1998 generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Najvyšší súd rozhodol o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku rozsudkom sp. zn. M-SŽ dov 1/98 z 13. decembra 2000 tak, že zrušil napadnutý rozsudok a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach, ktorému bola vec po vylúčení sudcov Krajského súdu v Žiline prikázaná, o nej doposiaľ nerozhodol.

Z uvedeného je zrejmé, že ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu (2. októbra 2002) je rozhodnutie Okresného úradu v Tvrdošíne sp. zn. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 z 27. mája 1997, ktorým malo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky, zatiaľ stále predmetom súdneho preskúmania v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 1 S 135/02.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že nejde o právny prostriedok nápravy, ktorý by bolo možné využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii. Sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že pokiaľ je možná a dostupná účinná právna ochrana základných práv a slobôd sťažovateľa v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc ústavného súdu na konanie v danej veci. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k označenému rozhodnutiu Okresného úradu v Tvrdošíne odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou tvrdený rozpor rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 58/97 z 29. mája 1997 s označenými článkami dohovoru, je potrebné vziať do úvahy tú skutočnosť, že citovaný rozsudok bol na základe mimoriadneho dovolania generálneho

prokurátora Slovenskej republiky rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. M-SŽ dov 1/98 z 13. decembra 2000 v celom rozsahu zrušený.

Vzhľadom na to, že právam sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, bola poskytnutá účinná ochrana v konaní pred všeobecným súdom, za ktorú treba považovať aj zrušenie rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 S 58/97 z 29. mája 1998, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

b) Ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť v tejto časti by bolo možné odmietnuť aj ako podanú oneskorene.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je teda časovo neobmedzený prostriedok ochrany ústavnosti. Preto s ohľadom na deň nadobudnutia právoplatnosti označeného rozhodnutia správneho orgánu a označeného rozsudku Krajského súdu v Žiline (8. júl 1998), ktorými mali byť porušené práva sťažovateľky, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (2. október 2002) je možné konštatovať, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľke uplynula skôr, ako bola jej sťažnosť ústavnému súdu doručená.

Pokiaľ ide o citované stanovisko sťažovateľky k včasnosti podania jej sťažnosti, ústavný súd zastáva názor, že jej argumentáciu o začatí plynutia tejto lehoty nie je možné

akceptovať, pretože táto lehota sa počíta od právoplatnosti tuzemského rozhodnutia alebo vedomosti sťažovateľa o inom opatrení alebo zásahu tuzemského orgánu verejnej moci alebo na jej roveň postavenému orgánu (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Okrem toho z pripojených listín vyplýva, že účastníci konania pred ústavným súdom nie sú identickí s účastníkmi konania pred Európskym súdom pre ľudské práva.

2. V bode 2 petitu sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil, že: *„Konanie OÚ Tvrdošín, katastrálny odbor, ktorým označil titul nadobudnutia: „Rozhodnutie o vyvlastnení ONV č. 262/53 – Tr.-14/71, Hospodárska zmluva č. 150/90 zo dňa 12. 10. 1990 - 16/92, Potvrdenie o predaji prevádzkovej jednotky zo dňa 24. 04. 1992 - 27/92“, ktorým došlo k zápisu vlastníckych vzťahov na LV č. 78 dňa 14. 05. 1999, je v rozpore s čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 Dohovoru o ľudských právach. Ústavný súd Slovenskej republiky ho zrušuje, pričom ukladá OÚ Tvrdošín zabezpečiť ochranu vlastníckeho práva vlastníkom dotknutých pozemkov na LV č. 78 záznamom v prospech spoločnosti P. G. Inc., a. s., B.“*

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv alebo slobôd je daná iba subsidiárne v prípade, ak o tom nerozhoduje iný súd.

Na základe § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Zákonom 501/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1. januára 2002, došlo k novelizácii § 244 OSP. Podľa novelizovaného § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Vzhľadom na to, že ani na základe prílohy A k § 248 ods. 3 OSP rozhodnutia katastrálneho úradu nie sú vylúčené z možnosti domáhať sa ich preskúmania súdom, ústavný súd dospel k záveru, že nemá právomoc v tejto časti konať o sťažnosti sťažovateľky. Keďže nedostatok právomoci ústavného súdu zaoberať sa sťažnosťou nie je možné odstrániť, rozhodol, že pokiaľ ide o bod 2 petitu, sťažnosť pre nedostatok právomoci odmieta.

Aj čo sa týka tejto časti sťažnosti, ústavný súd zastáva názor, že existuje dôvod na jej odmietnutie pre jej oneskorené podanie. Poukazuje pritom predovšetkým na deň, keď došlo k zápisu práva k nehnuteľnostiam vedeným na liste vlastníctva č. 78 pre katastrálne územie Suchá Hora (14. máj 1999), teda deň, keď malo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľky, a v ostatnom sa odvoláva v celom rozsahu na dôvody uvedené pod bodom II 1 b) odôvodnenia tohto rozhodnutia.

3. V bode 3 petitu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že: *„Najvyšší súd Slovenskej republiky svojou nečinnosťou od 24. 11. 1998 do 13. 12. 2000 porušil práva P. G. Inc., a. s. podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a spôsobil mu veľkú majetkovú ujmu.“*

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01) sa ochrana základnému právu vrátane práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade Najvyšším súdom Slovenskej republiky) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu namietaného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci

do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k zbytočným prieťahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľka namietla porušenie jej práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 2. októbra 2002. Z obsahu sťažnosti a spisu (najmä s prihliadnutím na formuláciu návrhu rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka v bode 3 petitu jej sťažnosti domáha, podľa ktorého bolo jej označené právo porušené „nečinnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky od 24. 1. 1998 do 13. 12. 2000“) je zjavné, že v čase doručenia sťažnosti už tvrdené porušovanie práv sťažovateľky netrvalo.

Vec vedená na najvyššom súde pod sp. zn. M-SŽ dov 1/98 bola právoplatne skončená skôr, ako sa sťažovateľka domáhala ochrany svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (označený rozsudok nadobudol právoplatnosť 15. januára 2001). U sťažovateľky preto už nepretrvával stav právnej neistoty a ňou namietané porušovanie práva zjavne skončilo skôr, než uplatnila ochranu svojho práva na ústavnom súde.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

4. V bode 4 petitu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že: „Slovenská republika a jej orgány OÚ Dolný Kubín, konaním č. R 156-1-B/1996 zo dňa 23. 07. 1996 a OÚ Tvrdošín, konaním č. 97/02685-002-HA16/A-10/PL3 zo dňa

27. 05. 1997, rovnako Krajský súd Žilina č. 10 S 58/97 zo dňa 29. 05. 1998 a Najvyšší súd Slovenskej republiky č. M-sž dov. 1/98 zo dňa 13. 12. 2000 v konaniach porušili čl. 6 a 13 Dohovoru o ľudských právach. Podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru, spôsobili ujmu na ušlom zisku spoločnosti P. G. Inc., a. s. v sume 18 039 959 515,- Sk“.

Porovnaním znenia tohto bodu petitu s predchádzajúcimi tromi bodmi je zrejmé, že sa do značnej miery obsahovo prekrývajú, a ústavný súd sa už namietaným porušením práv sťažovateľky vo vzťahu k označeným konaniam, ktoré vyústili do rozhodnutí okresného úradu, krajského súdu a najvyššieho súdu, v odôvodnení tohto rozhodnutia vysporiadal.

Vzhľadom na to sa ústavný súd považuje za potrebné zaoberať iba tvrdeným porušením čl. 6 a čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo podľa sťažovateľky dôjsť konaním „Slovenskej republiky OÚ Dolný Kubín“ č. R 156-1-B/1996 zo dňa 23. 7. 1996. Z fotokópie tohto rozhodnutia aj z obsahu spisu vyplýva, že v skutočnosti ide o konanie a rozhodnutie bývalého Pozemkového úradu v Dolnom Kubíne, ktoré sťažovateľka napadla opravným prostriedkom podľa § 250l OSP na Krajskom súde v Banskej Bystrici. Uvedený súd rozsudkom sp. zn. 23 S 289/96 z 29. novembra 1996 napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mala na ochranu svojich práv k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy v rámci piatej časti tretej hlavy OSP (rozhodovania o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov), ktorý aj využila, pričom Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol v jej prospech.

Keďže právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnostiach je daná len vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti k názoru, že ju treba so zreteľom na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 i. f. a § 49 zákona o ústavnom súde) odmietnuť pre nedostatok jeho právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo

slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľka domáhala jej priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2002